

A close-up photograph of a woman's neck and shoulders. She is wearing a multi-strand pearl necklace with a large oval pendant. Her hair is styled in dark, wavy curls. She is wearing a white lace dress with a ruffled collar. The background is dark and out of focus.

Danielle STEEL

Vojvodkyňa

IKAR

Danielle STEEL

Vojvodkyňa

Preložila Zuzana Gašparovičová

IKAR

Danielle Steel
THE DUCHESS

Copyright © 2017 by Danielle Steel
Translation © 2019 by Zuzana Gašparovičová
Jacket design © 2019 by Soňa Šedivá
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6690-2

*Svojim milovaným deťom
Beatrix, Trevorovi, Toddovi, Nickovi,
Samanthe, Victorii, Vanesse,
Maxxovi a Zare.
Bojujte za svoje presvedčenie
a správnu vec a za všetko,
čo si zaslúžite; hľadajte spravodlivosť
a ostatné prenehajte Bohu a osudu.
Milujem vás z celého srdca
a celou svojou bytosťou.
S láskou,
mama (DS)*

Odvážni sme nie vtedy,
keď nepocítujeme strach a zúfalstvo,
ale keď máme silu zvíťaziť nad nimi...

Kapitola 1

Zámok Belgrave sa majestátne týči v srdci grófstva Hertfordshire už tristo rokov. V šestnástom storočí ho postavil rod Lathamovcov a odvtedy v ňom žilo jedenásť generácií ich potomkov. Storočia ho veľmi nezmenili. Z času na čas dali zámok ozvláštniť modernými prvkami a dekoratívnymi detailmi, no posledných vyše dvesto rokov ho šľachtici zásadne nemenili. Lathamovci prísne dodržiavali tradície a zámok pre nich predstavoval útočisko a istotu.

Šľachtické sídlo bolo jedným z najväčších zámkov v Anglicku; teraz patrilo Phillipovi Lathamovi, vojvodovi z Westerfieldu. Zámožný šľachtic na rekonštrukciách nešetril a kam oko dovidelo, rozprestieral sa udržiavaný pozemok s lesmi a s veľkým jazerom, v ktorom správcovia chovali ryby. Úrodnú pôdu prenajímal vojvoda roľníkom, potomkom bývalých poddaných. Phillipov otec zahynul pri poľovačke na susednom panstve, takže mladý vojvoda musel v ranom veku prevziať majetok. Zámok Belgrave a celá usadlosť pod jeho starostlivou rukou prekvitala. Čas plynul a vojvoda už niekoľko rokov učil najstaršieho syna Tristana, ako spravovať rodové imanie.

Sedemdesiatštyriročný Phillip Latham cítil, že jeho pr-

vorodený je už dostatočne pripravený na to, aby zodpovedne pokračoval v otcových šlapajach. Trápilo ho čosi iné. Štyridsaťpäťročný Tristan bol ženatý a mal dve dcéry. Vojvodov mladší syn Edward mal štyridsaťdva rokov a dosiaľ sa neoženil. Nemal zákonitých potomkov, zato splodil kopu nemanželských detí. Koľko ich naozaj je, netušil ani on sám. Edward holdoval alkoholu, hazardu, oddával sa nerestiam a najväčšiu slabosť mal na kone a ženy. Keby bol Edward prvorodený, bola by to pre rod hotová pohroma. Ani jeden z vojvodových synov však nesplodil syna, dediča.

Vojvoda Phillip Latham počal oboch synov v manželstve s prvou ženou grófkou Arabellou, sesternicou z druhého kolena. Bohatá grófka pochádzala zo vznešeného aristokratického rodu. Ich sobáš schválili obe rodiny. Phillip mal v tom čase dvadsaťosem rokov a Arabella sotva sedemnásť. Oslňujúca krásavica zažiarila na svojej prvej londýnskej plesovej sezóne, kde ju predstavili budúcemu manželovi. Pôvab mladučky devy Phillipa očaril, no po rokoch spoluzitia zistil, že Arabella má chladnú povahu. Spoločenské akcie ju zaujímali oveľa väčšmi než manžel a očividne si užívala výhody, aké jej poskytovalo postavenie vojvodkyne. Deťom sa takmer nevenovala. Egoistická žena, obľetovaná pre svoju krásu, umrela na chrípku. Synovia mali v tom čase štyri a sedem rokov, Phillip ich vychoval sám s pomocou ovdovenej matky, vychovávateľky a služobníctva.

Mladé dámy zo susedných sídel a spoločnice, ktoré ho zabávali, keď zašiel do Londýna, sa všemožne snažili upútať pozornosť príťažlivého, bohatého vdovca. No až keď mal starší syn dvadsať rokov, stretol Phillip ženu, ktorá ho uchvátila, len čo ju zočil, a stala sa jeho životnou láskou. Marie-Isabelle, dcéra francúzskeho markíza a sesternica francúz-

skeho kráľa Ľudovíta XVI., ktorého popravili počas Veľkej francúzskej revolúcie, patrila z jednej vetvy k Bourbonovcom a z druhej k Orléansovcom. Narodila sa počas prvého roku revolúcie. Jej rodičov krátko nato zavraždili, rodinné sídlo zhorelo do tla a celé imanie ukradli alebo zničili revolucionári. Markíz sa obával toho najhoršieho, a preto novorodenca tajne prepravil k priateľom do Anglicka aj s venom. V kruhu anglickej rodiny, ktorá dievčatko ľúbila ako vlastné, prežila Marie-Isabelle šťastné detstvo. Vyrástla z nej neobyčajne pôvabná mladá dáma s plavými vlasmi, obrovskými modrými očami, dokonalou postavou a porcelánovobielou pleťou. Marie-Isabelle vojvodovu lásku opätovala a o štyri mesiace, keď dovŕšila osemnásť, povedala vdovcovi svoje áno. Phillip po prvý raz v živote spoznal skutočné šťastie po boku ženy, ktorú zbožňoval. Tvorili nádherný pár. Vojvoda bol vysoký, urastený elegán, v Marie-Isabelle sa snúbili spôsoby anglických aristokratov, u ktorých vyrástla, s vrozeným francúzskym šarmom. Zámok Belgrave milovala rovnako ako jej manžel, ktorý zbierku jej francúzskych rodinných klenotov obohatil o nové umelecké kúsky. Marie-Isabelle rozžiarila sídlo svojou prítomnosťou. Vojvodovi priatelia i služobníctvo si ju obľúbili pre veselú povahu. Keď sa vojvoda po druhý raz oženil, mal päťdesiatpäť rokov, no s Marie-Isabelle sa cítil ako mladík. Mladučká manželka lásku k staršiemu manželovi pred nikým neskrývala. Nádherná rozprávka však skončila príliš skoro. Počas prvého roku manželstva zamilovaná dvojica počala dieťa. Dva dni po narodení dcéry Marie-Isabelle skonala. Dievčatku dali meno Angélique. Po matke zdedilo plavé vlásky a modré oči. Vyzeralo ako anjel. Užialený Phillip sa uzavrel pred svetom a zvyšok života zasvätil dcérke. Angélique sa stala jedinou

radosťou a zmyslom jeho života. Všade otca sprevádzala. Učil ju – rovnako ako jej nevlastných bratov – spravovať majetok. Dievča zdedilo po otcovi lásku k pôde a domovu. Veľa dlhých zimných večerov strávili zahĺbení do rozhovoru o praktických záležitostiach. V lete jazdili na koňoch a otec jej ukazoval, ako zveládil rodové imanie, a vysvetľoval, prečo bolo dôležité zmeniť veci k lepšiemu. Angélique mala o fungovaní usadlosti dokonalú predstavu, ba dokonca mala dobrú hlavu na čísla a financie a často otcovi rozumne poradila.

Dievča sa vzdelávalo doma a hovorilo plynulou francúzštinou. Jazyk ju učila francúzska guvernantka, ktorú najal vojvoda. Želal si, aby dcéra hovorila rodným jazykom svojej matky, ktorá ovládala oba jazyky zásluhou rodiny, čo ju vychovala.

Angélique bola vzorná dcéra. O otca sa svedomito starala. Nespúšťala ho z očí a strachovala sa, keď sa mu priťažilo. Keď ochorel, nepohla sa od jeho lôžka. Phillip sa cítil previnilo, že ju nevodí častejšie do Londýna, ale cestovanie bolo preňho už príliš únavné. Starec dávno stratil záujem o spoločenské dianie, plesy, charitatívne akcie či zábavu. Keď mala dcéra dvanásť, vzal ju na korunováciu svojho bratranca kráľa Juraja IV., ktorá sa konala v roku 1821 vo westminsterskom opátstve. Len málo detí dostalo príležitosť zúčastniť sa na slávnostnom akte, ale kráľ Angélique prítomnosť na ceremónii povolil, vzhľadom na jeho blízky príbuzenský vzťah s jej otcom. Angélique pompéznosť a lesk obradu vyrazila dych. Šesťdesiatosemročnému chorľavému Phillipovi sa uľavilo, keď sa vrátili domov, ale bol rád, že ju tam vzal. Dievča na výnimočnú udalosť nikdy nezabudlo a dlhé roky na ňu spomínalo.

Vojvoda často premýšľal o tom, že by mal v ich londýnskom dome na Grosvenorskom námestí usporiadať ples, na ktorom by Angélique oficiálne uviedol medzi smotánku a zoznámil ju s mužmi hodnými jej postavenia. Nezniesol však myšlienku na to, že ju tak skoro vystaví útokom vonkajšieho sveta a vydajom ju stratí. Manžel by si ženu určite odvieďol preč. Aj keď vedel, že sa tak raz stane, nesmierne sa toho obával.

V londýnskom dome vojvoda netrávil veľa času, preto pred siedmimi rokmi dovolil Tristanovi, jeho manželke a dvom dcéram, aby sa doň nasťahovali. Cítil sa oveľa pohodlnejšie a spokojnejšie v zámku Belgrave, Londýn a jeho spoločenský virvar ho vyčerpávali. Angélique bola s otcom na vidieku šťastná a predstava života vo veľkomeste ju veľmi nelákala. Najradšej bola doma.

Tristanova manželka Elizabeth by mohla Angélique uviesť do spoločnosti. Stačilo by usporiadať ples, keby ho vojvoda zaplatil. No Tristana zhrýzala žiarlivosť na nevlastnú sestru od jej narodenia. Hneval sa na otca, že sa druhý raz oženil, a otcovu druhú ženu nenávidel. Aj napriek kráľovskému pôvodu Tristan s mladším bratom prezývali Marie-Isabelle *francúzskou šľapkou*. Phillip o tom vedel a vzbudzovalo to v ňom nevýslovný žiaľ. Otvorené nepriateľstvo starších bratov voči sestre ho každým rokom čoraz viac sužovalo.

Podľa zákona titul, nehnuteľnosti a obrovský majetok prináležali prvorodenému Tristanovi a značne menší podiel z imania pripadne Edwardovi, mladšiemu zo synov. Edward zdedí dom po starej matke, šľachtickú usadlosť, ktorú až do smrti obývala a vzorne sa o ňu starala. Phillip mu zabezpečil rentu, dostatočne vysokú na to, aby z nej platil svoje rozmary. Keby dedičstvo premrhal, starší brat sa

oňho postará. Phillip vedel, že bratia majú odjakživa blízky vzťah a Tristan nenechá Edwarda vyjsť na psí tridsiatok. Svojej jedinej dcére však starý vojvoda okrem vena nemal čo zanechať, a aj to len v prípade, že sa vydá. Pred Tristanom niekoľko ráz vyjadril želanie, aby jej umožnil zostať v zámku alebo vo vile, čo nahrádzala na ich pozemku letný dom, tak dlho, ako bude chcieť.

Vila bola rozľahlá skoro ako dom v Londýne, čo mal zdediť Edward, a hŕba služobníctva ju vzorne udržiavala. Phillip vedel, že by jej tam nič nechýbalo. Konečné rozhodnutie však bolo na Tristanovi. Od neho záviselo, či sa voči sestre zachová šľachetne. Z právneho hľadiska nemal povinnosť pomáhať jej. Phillip ho ešte požiadal, aby sestru podporoval finančne a zabezpečil jej slušnú rentu aj po vydaní. Tým by jej umožnil žiť v pomeroch, zodpovedajúcich jej vznešenému pôvodu. Nechcel, aby Angélique zostala po jeho smrti bez prostriedkov a v ústraní, ale nemal tomu ako zabrániť. Bude odkázaná na milosť bratov, na dedičstvo nemá nárok. Často o tom pred dcérou hovoril, no Angélique ho chľácholila, aby sa neznepokojoval. K šťastiu toho veľa nepotrebuje, a pokiaľ bude môcť navždy zostať na Belgrave, viac si neželá. Vojvoda strávil mnohé bezsenné noci strachom o dcéru. Poznal nástrahy sveta lepšie než ona aj Tristanovu tvrdú náturu. Vedel, aké nebezpečenstvo jej hrozí, keď celé panstvo prejde do vlastníctva najstaršieho syna a jeho chamtivej manželky. Ako starol a zdravie mu prestávalo slúžiť, jeho obavy ešte narastali.

Posledný mesiac vojvodu trápil pľúc. Jeho stav sa zhoršoval. Angélique to znepokojovalo. Vojvodu viac ráz navštívil doktor, ale nič nepomáhalo. Jedného dňa sa ku kašľu pridružila vysoká horúčka. Toho roku bol november ne-

zvyčajne mrazivý, snežilo už od októbra. Angélique prikázala slúžkam, aby v otcovej spálni udržiavali v kozube oheň. V zime boli v zámku časté prievany. Angélique sedela pri otcovej posteli a čítala mu. Vonku kvílil vietor. V to popoludnie vojvoda niekoľkokrát zaspal. Keď sa zobudil, pôsobil vyčerpane a líca mu horeli od horúčky. Gazdiná, pani Whitová, sa prišla na pacienta pozrieť. Spolu s mladou paniou rozhodla, že je treba znovu zavolať doktora. Aj komorník John Markham bol presvedčený, že bez doktora sa nezaobídu. John slúžil u vojvodu dávno pred narodením Angélique a s vojvodom boli takmer rovnakého veku. Svoju zamestnávateľovi bol hlboko oddaný. Nepáčilo sa mu, aký obrat choroba vzala. Vojvoda trpel mučivým kašľom, odmietal jesť aj piť, hoci Markham mu niekoľko ráz denne nosil jedlo.

Majordóm Hobson často súperil s Markhamom o vojvodu pozornosť, ale teraz, keď bol pán chorý, prenechal komorníkovi vojvodu opateru. Angélique im bola vďačná za lásku a lojalnosť k pánovi. Vojvoda z Westerfieldu bol láskavý muž, ktorý sa o zamestnancov staral a bol voči nim pozorný a zodpovedný. Angélique kráčala v jeho šlapajach. Poznala všetkých lokajov a posluhovačky podľa mena, ich životné osudy a pôvod, rovnako správcu a koniarov, roľníkov, gazdov a ich rodiny. Koho stretla počas dňa, každému sa prihovorila, pomáhala pani Whitovej s bielizňou a za každým si vypočula kuchárkine ponosy. Pani Williamsová bola prudká, zato dobrosrdečná žena, ktorá vládla v kuchyni železnou rukou a pomocnému personálu velila prísne ani armádnym dôstojníkom. Pripravené jedlá však boli znamenité a zaslúžili si najvyššie uznanie. Williamsová vyvárała vojvodovi obľúbené pokrmy, ale tácky sa posledné tri dni

vracali do kuchyne nedotknuté. Pri pohľade na ne sa rozplakala a obávala sa, tak ako všetci, kto pána videl, že je to neblahé znamenie. Vojvoda bol vážne chorý. Osemnásťročnej Angélique zvieralo srdce úzkosťou. Na svoj vek bola vyspelá, domácnosť zvládla viesť aj sama a otca ošetrovala dňom i nocou. Bol chorý už mesiac a nezlepšovalo sa to. Takmer týždeň bojoval s horúčkami a na liečbu jeho telo nereagovalo. Čoraz viac upadal do spánku. Než ho skolila choroba, bol aj v sedemdesiatich štyroch rokoch vitálny a o všetko sa zaujímal.

Doktor skonštatoval, že zápal sa rozširuje a pacientov stav sa zhoršuje. Po jeho odchode sa Angélique pokúsila otca prehovoriť, aby zjedol vývar s kúskami uvarenej kuračiny, ale odmietol. Dcéra ho pozorovala so slzami v očiach.

„Ocko, prosím... zjedz trochu polievky. Je výborná! Ak neochutnáš, pani Williamsová bude zronená.“ Vojvoda chabo zaprotešoval, ale premohol ho kašeľ a vyčerpanie klesol na vankúše. Pochudol a strácal sa im pred očami. Bol čoraz slabší, ale Angélique predstierala, že to nevidí. Keď znovu zaspal, držala ho za ruku a nespúšťala z neho zrak. Markham niekoľko ráz nazrel dnu, potom po špičkách odišiel.

Majordóm Hobson zahliadol komorníka, ako schádza do kuchyne, a potichu sa ho spýtal: „Ako sa darí jeho milosti?“

„Stále rovnako,“ odvetil Markham ustarostene. Pani Whitová postávala obďaleč. Keď počula Markhamovu odpoveď, povzdychla si. V kuchyni bolo rušno, hoci ani Angélique, ani jej otec nič nejedli. V dome žilo dvadsaťpäť sluhov, aj tých bolo treba nakrmiť.

„Ktovie, aký osud čaká slečinku,“ oslovila Whitová majordóma, keď sa Markham odišiel navečerať. „Keď sa pán pominie, bude odkázaná na milosrdenstvo svojich bratov.“

„S tým sa nič nedá robiť,“ zašomral Hobson, predstierajúc pokoj. Milost'pánovi slúžil už roky, odkedy mu manželka s dcérou umreli na chrípku. Majordómovi Hobsonovi život v službe vyhovoval, a preto iný nevyhľadával. Podľa neho by bolo pre Angélique najlepším riešením, keby sa, kým otec umrie, vydala. Potom by už slečinku chránil manžel. Bola však ešte mladučká, navyše zmeškala prvú príležitosť predstaviť sa v spoločnosti počas letnej plesovej sezóny. Ak jej otec nevyzdravie, bude príliš neskoro, pokiaľ sa o to nepostará ďalšie leto Tristan, čomu Hobson neveril. Vojvodovho najstaršieho syna budúcnosť nevlastnej sestry nezaujímal a dával to jasne najavo. Mal dve dcéry, šestnásť- a sedemnásťročnú, ani zďaleka nie také pekné, ako bola ich mladá, len o rok staršia teta. Angélique by bola hviezdou sezóny, jeho dcéry by úplne zatienila a to bolo posledné, o čo Tristan s manželkou stáli.

Gazdiná s majordómom sa navečerali s ostatným služobníctvom a komorník Markham krátko nato zašiel skontrolovať vojvodu. Celý deň chodil hore-dolu po schodisku. Jeho milosť stále spala. Uplakaná Angélique požiadala, aby jej priniesli večeru k otcovi. Vojvoda sa jej strácal pred očami. Vedela, že raz príde deň, keď sa s ním bude musieť rozlúčiť, ale nebola na to ešte pripravená.

Vojvodov zdravotný stav sa nasledujúce tri dni nezlepšil ani nezhoršil. Raz večer sa na dcéru zahľadel očami lesklými od horúčky. Bol čulejší a zdalo sa, že zmocnel.

„Musím ísť do pracovne,“ vyhlásil pevným hlasom, na aký boli kedysi všetci zvyknutí. Angélique dúfala, že je to znamenie, že prekonal horúčku a zotavuje sa. Nesmierne sa o otca bála, hoci svoje obavy skrývala a tvárila sa hrdinsky.

„Dnes nie, ocko. Bolo by ti tam zima.“ Služky v malej

knižnici vedľa jeho spálne, kde často vysedával dlho do noci nad účtovnými knihami, nerozložili v kozube oheň. Vojvoda vyše týždňa nevstal z postele, najlepšie mu bolo vo vyhriatej spálni.

„Nehádaj sa so mnou!“ odvetil jej príkro. „Chcem ti niečo dať.“

Angélique preletelo hlavou, či neblúzni, ale zdalo sa, že je pri zmysloch a pri plnom vedomí.

„Ocko, dáš mi to zajtra. Alebo povedz, čo potrebuješ, a ja ti to prinesiem,“ navrhla a vstala zo stoličky. Vojvoda odhodil perinu a s rozhodným výrazom v očiach vstal z postele. Angélique mu utekala pomôcť, obávala sa, že po dňoch strávených na lôžku môže spadnúť. Podoprela otca a spoločne kráčali k pracovni. Dievčina krehká po matke pozbierala všetky sily, aby udržala vojvodu na nohách. Keby spadol, sama by ho nedokázala zdvihnúť.

Vošli do malej miestnosti s množstvom kníh. Bolo v nej ako v ľadovni. Vojvoda presne vedel, po čo prišiel. Podišiel ku knižnici a vybral z nej veľkú knihu viazanú v koži. Sťažka klesol na stoličku. Angélique zapálila sviečku na stole. Otec pri jej svetle otvoril knihu. Z otvoru vyrezaného do stránok vytiahol kožený mešec. Vrhol vážny pohľad na dcéru a uložil knihu na pôvodné miesto. Vysilene sa oprel o dcéru. Angélique rýchlo sfúkla sviečku a odviedla ho preč. V spálni jej ukázal zväzok dokumentov a povedal:

„Chcem, srdiečko, aby si listiny uložila na bezpečné miesto, kde ich nik nenájde. Ak ma Pán povolá, ostanú v tvojom vlastníctve. Pred rokmi som pre teba odložil nejaké peniaze. Nikomu o nich nepovedz. Sú iba tvoje! Rád by som veril, že sa môžem spoľahnúť na tvojho brata, že sa o teba po mojej smrti postará... Zákon ťa neochráni. Jed-

ného dňa sa ti tie peniaze zídu. Dobre ich ukry a využi len v prípade nutnosti. Raz si za ne môžeš kúpiť dom, alebo ti zabezpečia pohodlný život, keby si už nechcela alebo nemohla zostať na zámku.“

Vojvoda hovoril o veciach, ktoré si dievča nevedelo ani len predstaviť. Doteraz o nich neuvažovalo a ani nechcelo.

„Ocko, nehovor tak,“ zavzlykala Angélique a z očí jej vytryskli slzy. „Prečo by som tu nemala zostať, načo by som si kupovala dom? Belgrave je môj domov.“ Otcove slová ju miatli a vyvolávali v nej strach. Roztriasla sa.

„Dcéрка moja, prečítaj si to,“ povedal vojvoda a podal jej mešec s listom. „Z Belgrave raz bude Tristanov a Elizabet-hin domov a ty budeš odkázaná na ich šľachetnosť a pravidlá. Majú dve dcéry v tvojom veku a v prvom rade budú sledovať ich záujmy. Na tebe im pramálo záleží! Lenže aj ty si moja krv. Tu je dvadsaťpäťtisíc libier, dosť na to, aby si s tým dlho vyžila. Keď budeš peniaze potrebovať, rozumne ich využi. Teraz si ich odlož! Tá suma stačí na to, aby si si našla rozvážneho muža, ktorý ťa bude milovať. Majetok ti poskytne istotu, kým sa vydáš, alebo i v prípade, že sa rozhodneš zostať slobodná. Dušička, dúfam, že Belgrave zostane navždy tvojím domovom, alebo aspoň do svadby, ale nemôžem sa na to spoliehať. Požiadal som Tristana, nech ti tu dovolí zostať, či už v zámku, alebo v letnom sídle. Aj tam je to dosť pohodlné. Najlepšie by však bolo, keby si zostala tu. Tie peniaze ti dávam z celého srdca. V liste vyhlasujem, že som ti ich daroval počas svojho života. Sú tvoje a môžeš s nimi naložiť podľa vlastného uváženia. Lepšie sa mi bude umierať s vedomím, že som sa o teba postaral.“

Angélique zaliali slzy. Trasúcimi rukami prevzala mešec a dokument. Neušlo jej, že otcovi sa uľavilo, keď jej odo-

vzdal peniaze a list. Pre ňu predstavoval jeho dar celé bohatstvo. Očividne ho to už dlhší čas trápilo a sužovala ho neistota dcérinej budúcnosti. S unaveným úsmevom sa uložil na lôžko.

„Ocko, ďakujem, ale ešte nenadišiel čas, aby som dar prijala. Načo mi ho už dávaš?“

Dievčina nechcela ani pomyslieť na to, že by ju otec navydy opustil, hoci si uvedomovala, že vojvodov život visí na vlásku. Bála sa, aby ho nerozčúlila a tým neurýchlila otcov odchod z tohto sveta. Angélique netušila, ako raz naloží s dvadsiatimi piatimi tisícmi libier. Bola to pre ňu nepredstaviteľná suma, ale pravdou bolo, že to bolo jediné, čo vlastnila. Ak ju starší brat nijako nezabezpečí, bude od neho aspoň menej závislá. Otec ju svojím štedrým darom chránil.

„Ďakujem, ocko,“ zamrmlala cez vzlyky. Naklonila sa nad starca a pobožkala ho. Vojvoda z Westerfeldu spokojne zavrel oči.

„Pospím si,“ zašepkal a onedlho už hlboko odľukoval. Angélique si k nemu prisadla na posteľ a neprítomne hľadela do ohňa. Mešec mala položený na lone. To bol celý otec. Myslel na všetko, čo by pre ňu mohol urobiť, a našetril dosť hotovosti na jej pohodlný život. Ak bude opatrná, peniaze jej vystačia do konca života. Zahľadela sa na chórého pohľadom plným lásky. Bol štedrý a dobrý a ona túžila len po tom, aby dlho žil. Znamenalo to pre ňu oveľa viac, než všetky peniaze sveta.

Prečítala si list, v ktorom vojvoda potvrdil, že si môže nechať všetky šperky, čo kúpil jej matke počas krátkeho trvania ich manželstva. Ostatné rodinné klenoty budú raz patriť Tristanovi, ale nádherné šperky, ktoré Phillip daroval druhej manželke, patrili len jej. Viac pre ňu nemohol uro-